

**HET ZOMERSE GEHEIM
VAN MARIGOLD**

KIRSTY FERRY

Het zomerse
geheim van
Marigold

KIRSTY FERRY



Het zomerse geheim van Marigold

is een uitgave van

Choc Lit NL

Copyright © 2022 Choc Lit NL

Auteur: Kirsty Ferry

Oorspronkelijke titel: *Summer's Secret Marigold*

Vertaling: Roos Griffioen

Tekstredactie: Britt Zwijnenberg & Jen Minkman

Illustraties & zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Omslagontwerp: Jen Minkman/Dutch Venture Publishing

Eerste uitgave mei 2022

NUR 343

ISBN 978-94-93265-22-6

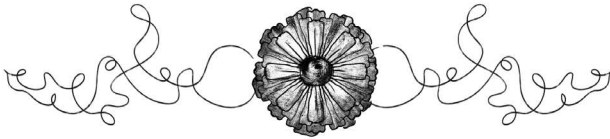
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Come to me in the silence of the night
Come in the speaking silence of a dream
Come with soft rounded cheeks and eyes as bright
As sunlight on a stream
Come back in tears
O memory, hope, love of finished years.*

Uit 'Echo' van Christina Rossetti

MEI, HEDEN

Hoofdstuk 1



SYBILL HELYER LEGDE DE TELEFOON MET EEN ZUCHT neer. Waarom moest dat juridische gekibbel zo lang duren? En het einde van deze kwestie was nog niet eens in zicht. Het was nog vervelender dat de advocaat haar op haar werk had gebeld. Op een bepaalde manier, dacht Sybill, leek het telefoontje zelfs Wheal Mount, het kunstcentrum dat ze runde in Cornwall, te hebben besmet met iets waar ze niet aan wilde denken.

Ze hield van haar werk en wat het nog specialer maakte was dat Wheal Mount nu aangesloten was bij het Pencradoc Arts Centre, dat werd gerund door Coren en Kit Penhaligon.

Ze wist dat het Pencradoc Arts Centre meer Corens kindje was dan dat van Kit. Kit liep zo nu en dan binnen, maar hij had zijn eigen leven in Marazion met zijn partner Merryn en zijn eigen studio, winkel en workshop. Over vier maanden zouden Merryn en Kit ook hun eigen kindje krijgen.

Ze glimlachte bij de gedachte aan het blonde haar en de grijze ogen van Coren – hij was de oudste broer, de meest serieuze en, als ze eerlijk was, degene met de meeste diepgang

van de twee. Maar weinig mensen waren in staat om door zijn zakelijke uiterlijk heen te kijken naar de man eronder en dat was behoorlijk lastig geweest toen de broers Pencradoc erfden van hun oudtante Loveday. Toch wist Sybill dat er een aardiger man bestond: ze zag hem zo heel af en toe, maar hij klapte dan snel weer dicht. Het was extreem frustrerend. Ze kende hem nu een aantal jaar en als ze heel eerlijk was tegen zichzelf, hield ze al bijna net zo lang van hem.

Maar iedere keer dat hij op het punt leek te staan om de volgende stap in hun relatie te zetten, klapte hij weer dicht en gebeurde het nooit.

Sybill schudde zich los uit haar sombere gedachten en staarde naar de telefoon. Ze had zo haar redenen om de relatie met Coren nu niet door te zetten. Maar God, alsjeblieft, als dit allemaal voorbij was, zou ze vrij zijn en zou ze verdorie proberen om iets aan de situatie te doen.

Haar telefoon piepte en wees haar op een berichtje. Ze glimlachte wrang. Dat zou haar in ieder geval niet van haar gedachten afleiden. Het was van Coren Penhaligon.



Coren greep zijn telefoon zo gauw die overging. Sybill, die reageerde op zijn berichtje. Mooi.

Een snelle glimlach fladderde over zijn gezicht toen hij haar naam zag op het scherm, maar hij nam de moeite om professioneel te klinken toen hij opnam.

Hij verwachtte echter dat er nog wel een restje van die verraderlijke glimlach te bespeuren was in zijn stem toen hij begon te praten. 'Hé, Sybill. Mijn favoriete heks. Fijn dat je terugbelt.' Professioneel? Helemaal niet professioneel. Dat was

een fout. Hij had haar verdomme een heks genoemd! Alweer.

‘Je favoriete wat? Luister, ik blijf het zeggen, Coren Penhaligon, alleen omdat ik vernoemd ben naar een heks, betekent niet dat ik een heks ben. En trouwens, wat had ik moeten doen? Je negeren? Of je betoveren?’

Hij was domweg opgelucht om een soort glimlach te horen in haar stem, maar die stem had ook een scherp randje. Dat was niets voor haar.

‘Gaat alles goed?’ vroeg hij, naar voren leunend, met zijn ellebogen op zijn bureau, fronsend. ‘Je klinkt niet als jezelf.’

Sybill zuchtte. ‘Nee, het gaat wel. Het gaat goed. Ik heb alleen met een lastige klant te maken, dat is alles.’

‘O.’ Coren ontspande een beetje en leunde naar achteren in zijn stoel. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

Ze lachte. ‘Nee, niet echt, maar bedankt. Hoe kan ik jou helpen? Afgaand op je SOS-noodgeval-berichtje, gok ik dat je ervoor gaat zorgen dat mijn leed minder belangrijk lijkt dan het jouwe.’

‘Ah, nu heb ik tenminste je aandacht. Dank je.’

‘Geen probleem. Wat is er?’

‘Het gaat om de nieuwste tentoonstelling die Merryn heeft gepland. Je weet wel welke ik bedoel – de tentoonstelling waar ze al weken zo enthousiast over is? Nou, ze heeft eindelijk besloten dat het gebaseerd gaat worden op een zomers gekostumeerd bal.’

‘Prachtig. Maar is het gebaseerd op een specifiek gekostumeerd bal? Ik ken Merryn en ik heb verschillende gesprekken gehad over alle verschillende bals de afgelopen jaren. Onze lief-tallige Pencradocs lijken het nogal leuk te vinden om er naartoe te gaan.’

‘Ja. Het bal waar Elsie Pencradoc bij aanwezig was, bij een

nabij gelegen pand in 1911.' De graaf van Trecarrow, Elsie's oom, was het hoofd van de Pencredoc familie in die tijd en op een bepaald moment bezaten ze zowel Wheal Mount als Pencredoc zelf. 'Het feest was bij Elton Lacy – het huis van mijnheer Ernest en mevrouw Pearl Elton. Merryn wil dat onze toonzalen de voorbereidingen laten zien die Elsie erin zou hebben gestoken om zich klaar te maken en alles, voordat ze naar het feest ging. Ik vroeg me af of jij iets in je archief hebt daarover? Iets wat we kunnen gebruiken om te demonstreren dat het niet altijd zo makkelijk was als een deftige jurk bestellen via eBay en vervolgens te hopen op het beste.'

'Ik betwijfel of eBay bestond in 1911,' zei Sybill. Hij hoorde haar een paar toetsen intikken – haar keyboard gokte hij – terwijl ze haar database doorzocht. Er was een wereld aan informatie in Wheal Mount over alle aspecten van het leven van de familie.

Coren had berekend dat lady Elsie Pencredoc vierentwintig was in de zomer van 1911. Haar vader Ellory was overleden voordat Elsie was geboren. Ellory was graaf geweest in de late achttiende eeuw, voordat Elsie's oom Jago de titel had geërfd. Jago en zijn vrouw, Alys, hadden in Wheal Mount gewoond en Elsie, haar moeder Zennor en haar stiefvader, de schilder Ruan Teague, waren in Pencredoc blijven wonen met hun familie.

Coren rilde. Hij herinnerde zich dat hij en Kit voor het eerst naar Pencredoc kwamen en er een portret van Ellory in de hal had gehangen. Het was het koudste, meest onvriendelijke portret dat hij ooit had gezien en het had hem op meerdere manieren achtervolgd. Gelukkig was het schilderij al lang weg en was het vervangen door een portret van Ellory's eerste vrouw, Rose. Zij was veel vriendelijker om naar te kijken en wat Coren betrof, verdiende ze haar plek in de spotlight.

Coren's gedachten schoten naar de marmeren buste van Elsie

onderaan de trap. Die was gemaakt toen ze een klein meisje was en zorgde voor een glimlach op het gezicht van iedereen die het zag. Ze had zich ontwikkeld tot een getalenteerde kunstenaar en fotograaf en omdat ze het evenbeeld was van Ruan Teague, hadden roddels over haar afkomst haar hele leven achtervolgd. Maar, zoals Coren het begreep, had Elsie er nooit last van gehad.

Sybills stem bracht Coren terug naar het heden.

‘Ha, gevonden. Ik heb wel wat dingen die kunnen helpen. Foto’s. Uitnodigingen. O, en een paar brieven uit die tijd. Oké – ik zal er even doorheen kijken en kom er dan bij je op terug. Er is best veel wat ik ook nog nooit heb gezien, eerlijk gezegd. We hadden eerder dit jaar een student die ons hielp en die heeft veel tijd besteed op de zolder, begeleid door Tammy. Het is een van de dingen op mijn altijd groeiende lijst van alles wat ik nog moet checken. Het meeste gaat over Pencradoc, dus ik zou waarschijnlijk alleen maar in die dozen hebben gezocht als je het me zou vragen.’ Ze klonk enthousiast. ‘Dit is heel spannend, moet ik zeggen!’

‘Dank je. Zal ik naar je toe komen om het op te halen?’

‘Ik kom wel naar jou.’ Er klonk nu zeker een glimlach in haar stem. ‘Je weet hoe fijn ik het vind om je te zien.’

‘Om me te zien?’ Hij kon een grapje niet weerstaan, hoewel dat uitzonderlijk was voor hem.

‘Nee! Nou... ja. Ja, natuurlijk. Maar om je te zien bij Pencradoc. Je weet wat ik bedoel! Om jullie allemaal te zien, in het algemeen. Om jullie allemaal te zien bij Pencradoc.’

‘Ah, juist.’ Hij beet op zijn tong om zich van nog meer commentaar te onthouden. Als hij dat wel zou doen, zou hij meer weggeven dan zou moeten.

Meer dan hij veilig achtte.

‘Laat het maar aan mij over. Ik laat je weten wanneer ik kom.’

‘Dank je wel. Ik meen het.’

‘Dat weet ik.’

‘Dag, Sybill.’

‘Dag, Coren.’

Toen hing ze op en was de lijn dood. Coren legde zijn hoofd op zijn bureau en kreunde. Het werd nooit beter. Dat werd het nooit.



1911

Lady Elsie Pencradoc liet zichzelf binnen in haar Londense huis en liet een spoor van haar jas, handschoenen en hoed achter in de hal. Ze had een frustrerende dag gehad. De politieke spelletjes van de Slade School of Art, waar ze werkte naast haar studie, hadden haar enorm geërgerd.

Er gingen geruchten rond bij enkele mannelijke studenten, die geïnspireerd werden door de postimpressionisten, over het creëren van een exclusieve groep – voor mannen, natuurlijk – in de studio van Walter Sickert, die Elsie eerlijk gezegd niet mocht. De Camden Town Group zou bestaan uit mensen zoals Walter, maar ook Spencer Gore en Wyndham Lewis. De gebruikelijke club, met een maximum van zestien. Er waren zelfs roddels dat Duncan Grant werd toegelaten – die slechts een enkel semester bij Slade had gestudeerd – en de erg lieve, maar erg dove John Doman Turner, die Spencer had opgeleid via correspondentie. Elsie had John slechts een keer ontmoet in het voorbijgaan. Hij was erg verlegen, maar hij had naar haar geglimlacht. De anderen zeiden altijd dat hij nogal onzeker was over zijn eigen talenten.

Spencer had gegruip dat dat kwam omdat hij de assistent was van een aandelenmakelaar en het niet al te veel inbeelding kostte om dat te doen – maar blijkbaar had de man wel talent en Spencer ontving iedere keer vijf shilling als hij antwoordde, hoewel sommige antwoorden blijkbaar bestonden uit gevloek en geklaag over John's werk. Maar zo zat het.

Elsie zuchtte en pakte de stapel brieven op van het tafeltje in de hal, erdoorheen zoekend naar iets interessants, wat dan ook. Met Spencers club en het kleine aantal Rupert Brookes neo-Pagans die Slade nog steeds achtervolgden, vroeg Elsie zich af hoe iemand überhaupt ooit tijd had om ook maar iets aan kunst te doen. Haar gedachten over dat specifieke onderwerp strekten zich uit naar mijmeringen waarin ook Gwen Darwin voorkwam en Gwen Darwins minnaar Jacques Raverat en hoe het stel met een been in Duncans Bloomsbury Group stond en met het andere in Ruperts neo-Pagans. Hoe Gwen en Jacques de noodzakelijke regels en etiquette konden onthouden in iedere 'groep' was een mysterie, dacht Elsie wrang, want die clubs hadden een heel verschillende kijk op het leven.

Ze had Rupert ook ontmoet – natuurlijk had ze dat. Wie niet, in dat deel van Londen, in het soort leven dat Elsie had gekozen? Eerst was ze verbijsterd geweest door dat blonde haar, zijn mooie woorden en zijn enorm aantrekkelijke gezicht. Ze begreep hoe gemakkelijk iemand kon vallen voor Rupert en zijn poëtische ziel. Maar er was iets aan hem dat té intens was – te donker, eigenlijk – achter die prachtige ogen en hoe ze ook haar best deed, ze kon zich niet voorstellen dat Rupert ooit oud zou worden. Ze rilde.

Jeugd. Dat was waar het allemaal om ging in Bloomsbury, in haar wereld van kunst en kunstenaars. Het was heerlijk en ze adoorde het en ze voelde dat ze perfect in die wereld paste.

Maar ze wist dat ze op een dag terug zou moeten gaan naar haar familiehuis in Cornwall en – o, de horror – zich zou moeten settelen.

Ze voelde haar bovenlip krullen bij de gedachte. Er was slechts een man die ze enigszins geschikt vond om mee te settelen en om eerlijk te zijn, waren zij en Louis Ashby uit elkaar gegroeid de laatste tijd. Ze moest accepteren dat het meer haar fout was dan die van iemand anders, maar het zou nooit ongedaan gemaakt kunnen worden en er was geen weg terug. Ze kon de breuk herleiden naar dat ene moment. Dat specifieke moment in hun leven toen alles was veranderd. Als er ook maar iets was in Elsie's gelukkige, bevoorrechte en Boheemse leven dat haar meer frustreerde en bozer maakte dan ze zou willen, dan was het de situatie met die verdomde Louis.



Louis keek naar het adres bovenaan de brief – hij had het uit zijn hoofd geleerd, maar hij zou geen enkel risico nemen. Brunswick Square. De plek waar Elsie naartoe was gevlucht. Hij zuchtte diep en keek op, naar de weg en de voorname huizen en tuinparken, tot zijn ogen zich vastpinden op het terras dat was omgeven door metalen leuningen die tegenover het nette vlak van gras, bomen en struiken stonden.

Hij liep naar nummer twee, checkte het adres nog één keer en greep de deurklopper vast. Met meer zelfvertrouwen dan hij voelde, klopte hij hard en deed een stap naar achteren, onzeker of Elsie, omdat ze Elsie was, zelf naar de deur zou komen.

Het bleek dat ze een dienstmeisje had om dat voor haar te doen.

'Ah, hallo. Is Elsie er? Lady Elsie?' Louis voelde het rood

naar zijn wangen stijgen. Hij kende Elsie haar hele leven, dus waarom voelde dit specifieke bezoekje zo afschuwelijk?

Natuurlijk wist hij waarom – hij wist zeker waarom. Maar dat moest hij haar persoonlijk vertellen.

‘Ja, meneer. Mag ik vragen wie er is?’ Het dienstmeisje keek hem vragend aan.

‘Louis. Louis Ashby.’ Hij kon zijn tong wel afbijten. Als hij Noel of Ernie of wie dan ook van hun andere vrienden had gezegd – misschien zelfs Laurie, haar op een na jongste broer, of Clem of Enyon of Arthur, haar andere broers – misschien zou hij dan verzekerd zijn van een uitnodiging om binnen te komen. Natuurlijk, beredeneerde hij terwijl zijn gedachten door zijn hoofd raasden, kent het dienstmeisje die mensen, maar zij hebben geen monopolie op die namen. Voor hetzelfde geld ben ik voor het dienstmeisje een andere man met dezelfde naam als een van Elsies vrienden of relaties...

‘Kop dicht, Louis,’ siste hij. Hij bracht zichzelf in de war. Alles wat hij wist, was dat hij geluk zou hebben als het hem werd toegestaan om Elsie te zien. Hij nam zijn hoed af en ging met zijn handen door zijn blonde haar, fronsend naar de diepte van de gang, die plotseling heel lang en niet zo uitnodigend oogde.

Maar het scheen dat het geluk met hem was, want het dienstmeisje kwam na enkele momenten terug. ‘Lady Elsie zal u nu ontvangen, meneer Ashby.’ Ze maakte een snel knikje met haar knieën toen Louis naar binnen stapte, zijn hart razend van ellende terwijl hij dacht aan wat hij Elsie moest vertellen.

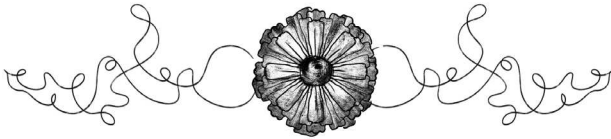
Het dienstmeisje ging hem voor naar een kamer aan de rechterkant van de gang. Zelfs als Elsie nergens te zien was en zelfs als hij geblinddoekt in het midden van het huis werd gezet, zou hij hebben geweten dat zij het was die hier woonde.

Hij was zich licht bewust van muren bedekt met schilderijen

en schetsen. Familiefoto's die boven de schouw waren opgesteld en op verschillende meubels gegroepeerd waren; een camera onachtzaam op een tafel; een schilderdoos op een andere tafel naast het raam, een verscheidenheid aan kwasten die lukraak in een jampot gestoken waren ernaast; een schetsboek lag open op een onafgemaakte schets van een lachende kleuter, wiens ogen sprankelden van ondeugd bij het aanschouwen van de kijker; een paar verspreide afbeeldingen van een man die hij niet herkende...

Dat alles vervaagde tot onbeduidendheid toen hij haar zag, Elsie Pencradoc, gekleed in haar gebruikelijke zwart, haar haren wild en krullend over haar schouders, haar ogen diep, donker en enigszins samengeknepen toen ze haar focus op hem legde. Een zilveren medaillon hing rond haar nek, sterk aftekenend tegen het zwart van haar jurk, glinsterend door het licht van de hoge ramen. Het avondlicht ving haar krullen en het contrast tussen het blauwzwarte van haar haar en haar bleke gezicht was onthutsend. Louis stopte net voorbij de deur, niet in staat om te bewegen, niet in staat om iets te doen behalve naar haar te staren en te vergeten, heel even, waarom hij hier was.

Hoofdstuk 2



SYBILL ROMMELDE WAT ROND IN DE OPSLAGRUIMTES van Wheal Mount – die eigenlijk de oude bediendenkamers waren op de zolders van de tweede verdieping – en vond wat ze zocht. Het leidde in ieder geval haar aandacht af van het telefoontje.

Er was een foto van Elsie, die onderaan de trap stond geposeerd, arm in arm met een donkerharige knappe kerel. Hij had een zelfverzekerde halve glimlach, die voor velen misschien arrogant leek, maar zijn ogen vertelden een ander verhaal. Er glinsterde ondeugd in en hij was gekleed als een heer in Regency-stijl. Elsie zelf was gekleed in een soepel vallende zwarte jurk en een mantel. Ze had een vage, dromerige uitdrukking in haar ogen en een scheve glimlach, bijna alsof ze nauwelijks aandacht had voor het moment. De foto zorgde voor een lach op Sybills gezicht. Elsie zag er eerlijk gezegd een beetje aangeschoten uit.

‘Dat is blijkbaar het resultaat van de Edwardiaanse versie van drankjes vooraf, Elsie,’ mompelde ze, terwijl ze naar achteren leunde om de foto te bestuderen. Elsie was wild en

onconventioneel geweest en van wat Sybill had gehoord, was ze een soort sociale vlinder geweest – Sybill hield daardoor alleen nog maar meer van haar. Dit was zeker een foto die genomen was op de avond van het Elton Lacy bal. De datum op de achterkant was 24 juni 1911 en dat strookte met de uitnodiging en brief die Sybill had gearchiveerd met de foto. Het was een beetje frustrerend dat ze niet wist wie de jongeman was, maar het belangrijkste was dat Elsie op de foto stond. Er stond ook een handtekening op de achterkant van Ruan Teague, Elsie's stiefvader en gerenommeerd kunstenaar, wat het extra bijzonder maakte.

Er hingen verschillende portretten van Elsie in Wheal Mount en Pencradoc, genomen door verschillende fotografen. Niet verrassend eigenlijk, als je dacht aan de sociale kringen waarin Elsie zich begaf en de mensen die ze had ontmoet, zowel bij haar vrije kunstacademie als bij de Slade, waar ze een paar jaar had gewerkt toen ze in Londen woonde. Hoe dan ook was het verfrissend om te zien dat Elsie op deze specifieke foto in een onoplettend moment gevangen was. Sommige portretten waren een beetje – nou ja – avant-garde, dacht Sybill, sommige waren grote klodders in alle kleuren, andere bestonden uit blokken en kubussen die Elsie's gezicht vormden. Sybill wist dat Elsie had gestudeerd en gewerkt ten tijde van het futurisme, kubisme, expressionisme en alles daartussenin. Persoonlijk gaf Sybill de voorkeur aan de meer traditionele stukken, maar ze vond dat ze het verplicht was om alle verschillende stijlen in het huis tentoon te stellen.

In feite had ze enkele van deze foto's klaargelegd om te sorteren voor een presentatie – als Pencradoc's tentoonstelling helemaal over Elsie ging, een idee waar Merryn erg enthousiast over was, dan kon de tentoonstelling van Wheal Mount daar

ook over gaan en Sybill had besloten dat het interessant was om Elsie's leven bij de Slade te laten zien. Op die manier konden ze gecombineerde tickets verkopen voor iedere tentoonstelling en de beide locaties van elkaar laten profiteren. Het was een format dat ze al eerder hadden uitgeprobeerd en het had goed gewerkt. Sybill moest alleen nog weten welk aspect van Elsie's geweldige leven Merryn uit wilde lichten en dan zou ze de Slade-tentoonstelling van Wheal Mount tot in de details kunnen regelen. Hoewel het makkelijker was voor Sybill om portretten uit de voorraad te halen die gewoon Elsie lieten zien en Merryn te laten focussen op het thema voor Pencredoc.

Hoe dan ook, na wat vrolijke en opwindende gesprekken tussen haar en Merryn om het een en ander te plannen en dat praatje met Coren, wist ze dat de tentoonstelling doorging – wat uitstekend was. Sybill lachte naar de foto van Elsie en haar escort, veegde een stofje van de hoek en pakte de uitnodiging en brief. Hoewel Elsie het meest in Pencredoc had gewoond, beschikte Sybill in Wheal Mount over de meeste dossiers en voorwerpen van Pencredoc.

De reden daarvoor was simpel. Sybill wist wat ze ermee moest doen. Kit was slechts parttime in Pencredoc met zijn vrouw Merryn en Coren was te veel bezig geweest met het opzetten van de locatie om tijd te hebben voor de organisatie. Dus Sybill had alles voor haar rekening genomen en het was logisch voor haar om alle historische voorwerpen bij haar dossiers te houden. In ruil daarvoor sprong Merryn, die had gewerkt met kunsthandelaren in Londen en nog steeds freelancete als consultant werkte bij Wheal Mount, met plezier bij wanneer Sybill ergens bevestiging van nodig had. Merryn zou snel weer naar Wheal Mount komen om verder te praten over de gezamenlijke tentoonstelling en te kijken wat Sybill al klaar

had staan. Er was, in het bijzonder, één ongetekend exemplaar dat Sybills kennis op de proef stelde, dus ze keek er naar uit om Merryns visie erop te horen.

Sybill stond op en liep de kamer uit. Ze keek nog een laatste keer achterom voordat ze de deur sloot... en keek toen nog eens. Ze had durven zweren dat er een glinsterende zwarte schaduw in de hoek verscheen, die heel kort de vorm van een persoon aannam, voordat hij weer vervaagde.

Verbeelding. Ze schudde haar hoofd en sloot de deur stevig.

Er dwaalden geesten in Pencradoc. Maar niet in Wheal Mount. En trouwens, hoe ze ook in geesten geloofde, ze dacht niet dat dit er een was...



‘Sybill!’ Coren stond op toen de deur openging en Sybill naar binnen liep. Ze had een juten tas met het logo van Wheal Mount erop in haar arm en glimlachte. ‘Je maakt reclame voor onze concurrenten terwijl je op onze grond loopt?’

Sybill grijnsde en gaf de tas aan hem. ‘Gratis marketing. Kan geen kwaad, toch?’

‘Helemaal niet.’

‘Het is voor ons allebei voordelig, zoals ik je steeds vertel. Oh, en kijk uit voor mijn dikke pad. Die zit ergens in de tas, samen met mijn toverboek. En mijn bezem heb ik buiten geparkeerd. Ik hoop dat dat goed is?’

‘Ja, ja, mijn excuses. Je bent geen heks en ik wil niet omgetoverd worden in een kikker. Dus, wil je koffie? Dan kun je me hier doorheen praten.’ Hij gebaarde naar de stoel die tegenover zijn bureau stond en Sybill ging zitten.

Ze knikte. ‘Koffie klinkt goed, dank je. Ik zou je trouwens

omtoveren in een pad, niet een kikker, en dan zou je vriendjes kunnen worden met de kleine pad die in mijn tas zit.' Ze knikte naar de juten tas en keek zo serieus dat Coren het niet kon helpen om te grinniken. 'Hé, ik vraag me af of ze vroeger bedienden hadden om koffie te brengen?' ging Sybill verder. 'In plaats van de baas zelf. Ik dacht er zomaar aan.'

'Blijkbaar was dit vroeger de studeerkamer – Loveday vertelde ons altijd dat ze hier kwam om met de oude typemachine te spelen tot ze op een dag werd betrapt terwijl ze een verhaal typte op de achterkant van belangrijke documenten. Voor mij is het een kamer waar de man des huizes zich kon verstoppen en kon doen alsof hij werkte om de verlangens van zijn familie te ontwijken.' Hij glimlachte om te laten zien dat hij een grapje maakte. Hij hield van Loveday's verhalen van vroeger en had besloten om van de oude studeerkamer zijn kantoor te maken toen Pencradoc eenmaal gevestigd was als bedrijf. Coren legde Sybills tas op zijn bureau, liep naar de koffieautomaat en zette de die aan. Terwijl de automaat siste en stoomde, draaide hij naar Sybill en leunde met zijn armen over elkaar tegen het kozijn. 'Dus, hoe gaat het met de provisie voor de Slade-tentoonstelling?'

'Geweldig! Er is één ding in het bijzonder waar Merry'n even naar moet kijken, want ik weet niet zeker wie de kunstenaar is. Elsie werkte nog bij de Slade toen ze al getrouwd was en ik denk dat ze een populair model was voor de studenten.' Sybill glimlachte, haar blik blijkbaar ver weg in het Boheemse Londen, zonder twijfel bij de Bloomsbury Group en al hun schandalen. 'Ze was er ook na de Eerste Wereldoorlog, dus er is allerlei kunst over een periode van twintig jaar. Ze verliet Londen toen het rumoer begon over de Tweede Wereldoorlog, dus gelukkig ontsnapte ze aan de Blitz en daarna woonde ze in Pencradoc

met haar familie.’

‘Niet dat jouw favoriete onderwerp Lady Eloise Pencredoc is.’ Coren was geamuseerd.

Hij gaf haar de mok met koffie aan en ze nam er dankbaar een slokje van. ‘Jee, dat had ik nodig. Zodra je vroeg om de spullen, vloog ik meteen hiernaartoe en heb ik mijn eigen kop koffie niet eens opgedronken. Heb alsjeblieft medelijden met me?’ Ze knipperde berouwvol met haar grote bruine ogen naar hem.

‘Het spijt me enorm.’

‘Zeg het de volgende keer alsof je het meent.’ Ze ging lekker in haar stoel zitten en kruiste haar benen. ‘Dus, wil je de grote onthulling doen terwijl ik hier geniet van mijn Americano en ik je door alles heen praat?’

‘Prima.’ Coren trok de tas over het bureau naar zich toe en opende hem. ‘Dus, we hebben een foto, een uitnodiging en een brief.’

Hij spreidde ze voor zich uit alsof hij kaarten uitdeelde en Sybill knikte. ‘Ja. Ze leiden allemaal terug naar het Midzomernachtbal op Elton Lacy. Je ziet dat het een foto is van Elsie en haar escort en hij is op de achterkant getekend door Ruan Teague. Dat alleen al maakt het behoorlijk waardevol. Ik weet dat het geen schilderij is, maar het is een kunststuk dat hij heeft gecreëerd en het zou niet genegeerd mogen worden.’

‘Je hebt helemaal gelijk.’ Coren bestudeerde de foto. ‘Ze ziet er een beetje tipsy uit.’

Sybill lachte. ‘Ik denk ook dat ze dat was.’

‘Ik heb weleens iemand gezien die hij er zo uitzag.’ Coren keek op naar Sybill en ze bloosde.

‘Ik zei het je al, champagne en ik zijn geen goede vrienden. Je voerde het aan me!’

‘Het was een speciale gelegenheid – ik kreeg die subsidie. Het betekende dat we het huis op efficiënte wijze konden verwarmen en het dak konden laten repareren. Wat ook inhield dat we de salons konden openen – precies zoals je had voorgesteld, Sybill Helyer!’

‘Dat is waar.’ Ze grijnsde.

Hij pakte de uitnodiging uit de tas. ‘Die ziet er vrij normaal uit voor die tijd, toch? Past goed bij de foto.’

‘Ja, de datum is dezelfde als op de achterkant van de foto. 24 juni 1911.’

‘Mooi. En ik neem aan dat dit de brief is die bij de uitnodiging zat?’ Hij tikte op het duur uitzierende papier, dat bedekt was met een groot en zwierig handschrift.

‘Dat klopt. Goed gedaan. Zie je hoe het geadresseerd is aan Elsie in Brunswick Square? Dat maakt het best bijzonder – als ze het dertig jaar later mee heeft genomen naar Pencradoc in plaats van het gewoon weg te gooien. Ik denk dat dat wel iets betekent. De brief kwam van Lady Pearl Arthur Elton. Ik denk dat ze goed bevriend waren door de toon die ze gebruikt. Het is nauwelijks formeel te noemen en ze noemt ook Holly en Noel Andrews, die natuurlijk familie zijn van Locryn.’ Locryn bezat een antiekwinkel in het dorpje Pencradoc en zijn partner, Sorch, was eigenaar van de Tower Tea Room in Pencradoc.

‘Wat bedoelt ze in godsnaam met “whooper-upper”?’ Coren fronste naar het vreemde woord in de brief.

Sybill lachte. ‘Het is een fantastisch begrip uit die tijd en het betekent zoiets als een feestbeest. Ik denk dat het iemand was die dacht dat ze kon zingen, maar die het eigenlijk niet kon en het toch met enthousiasme probeerde.’

‘Een Edwardiaanse karaoke-koningin.’

‘Precies.’

‘Ik hou van de stem van Elsie.’

‘Ik ook. Zou jij ooit karaoke doen, Coren?’

‘Nee.’

‘Dacht ik al.’



1911

‘Louis, wat brengt jou hier? En waarom zie je eruit alsof je een geest hebt gezien? Ik ben het maar, zoals altijd.’ Haar woorden klonken scherper dan ze bedoeld had, maar Louis was de laatste persoon op aarde die ze bij haar thuis had verwacht – en nu was hij hier en stond hij in de deuropening naar haar salon, alsof hij aan de grond genageld was.

‘Elsie. Ik...’ Zijn stem vervaagde en ze zag dat hij zijn hoed belachelijk strak omklemde. Hij haalde zijn schouders op, die wanhopig afzakten in zijn overjas. ‘Ik wilde je zien. Ik ben hier voor zaken. In Londen. En ik wist dat je hier was, natuurlijk, dus ik dacht: ik kom even langs om je te zien.’ Hij forceerde een bibberende glimlach, die weer verdween toen zijn ogen donkerder werden en ergens naar keken – ergens anders dan keken dan naar haar, zo leek het.

Zijn blonde haren waren ongekamd, zoals altijd – alsof hij zijn handen er net door had gehaald en het zo had gelaten. Louis kennende had hij waarschijnlijk precies dat gedaan terwijl hij aan het wachten was om te zien of ze hem binnen zou laten. Elsie dacht met enige wrang aan enkele van haar favoriete verhalen – over vampiers en demonen en geesten – en hoe zij uitgenodigd moesten worden in iemands huis. Was Louis gekomen, als een duivel in de nacht, om haar ziel te stelen? Haar ziel was alles wat

ze nog had, eigenlijk.

Maar hij was altijd al meer een gevallen engel dan een duivel. Ze voelde haar schouders zakken en die golf van zwarte wanhoop opnieuw over zich heen spoelen – zoals dat vaker gebeurde als ze aan hem dacht.

‘Je hebt geluk dat ik er ben. Ik kom net thuis.’ Ze wuifde naar een stoel en ging zelf ook in een stoel zitten, erin ploffend zoals ze dat altijd deed. Ze had haar laarsjes al uitgedaan, maar hield zichzelf in om haar voeten op de tafel te leggen, zoals ze dat ook altijd deed. Het leek gewoon te intiem, met Louis hier. Wat belachelijk was, want hij kende haar op zoveel manieren die niemand anders kende.

‘Dan ben ik blij dat ik je tref.’ Hij schuifelde op zijn voeten – deze man, die zij beter kende dan wie dan ook, ooit – en keek ongemakkelijk. ‘Ik hoop dat je een goede dag hebt gehad bij de Slade?’

Hij formuleerde het als een vraag, dus ze was min of meer genoodzaakt te antwoorden. ‘Niet al te erg, eigenlijk. Er zijn ergere dagen geweest.’ Ze herinnerde zich de woedeaanval die een van de creatieve jongemannen die middag had gehad en hoe ze hem uit de studio had moeten leiden en hem duidelijk had gezegd te kalmeren voordat hij weer naar binnen mocht. Ze herinnerde zich ook de blik die Fabian Austen haar had gegeven toen hij langs hen liep; die halve glimlach en opgetrokken wenkbrauw die leken te zeggen: *liever jij dan ik, maar je doet het aardig.*

Fabian was een van de schijnbaar zelfverzekerde jongemannen die vanuit de Slade werkten – hij was bezig met een afstudeeropdracht, net als Elsie. Maar, terwijl Elsie het liefst met de studenten werkte, leek Fabian dat liever niet te doen – alsof ze beneden zijn stand waren. Elsie wist dat het allemaal maar

een façade was. Fabian was een van de aardigste mensen die ze kende, maar hij was niet de soort man die iemand gemakkelijk binnenliet. Veel van de vrouwelijke studenten – en van de staf, dacht ze wrang – hadden geprobeerd zijn muren af te breken en dichter bij hem te komen.

Fabian wuifde hen allemaal slim, maar onweerstaanbaar aantrekkelijk weg. Daarna – zoals Elsie wist – zouden zijn ogen zweven naar iemand als Rupert en dromerig worden, wetend dat het hopeloos was en dat hij sommige gevoelens en neigingen goed verborgen moest houden.

Elsie begreep een beetje hoe hij zich voelde, wat wellicht bijdroeg aan de onuitgesproken band die ze hadden. Ze was in niemand geïnteresseerd en ze deed haar best om mannen van zich af te houden. Ze kon niemand binnenlaten, niet zolang Louis in haar leven was. Niet zolang er, misschien, een kleine kans was dat ze hun relatie weer konden oppakken.

Op haar logischere momenten wist ze dat het niet slim was om dat te denken. Zij was tenslotte de gene geweest die hem had afgewezen. Maar zij was Elsie Pencradoc en ze had altijd gedurfd te dromen.

Maar hem zien staan in haar huis, bijna dichtbij genoeg om hem aan te raken, duwde bijna al die andere gedachten uit haar hoofd. Bijna – maar niet helemaal...

‘Alsjeblieft, Louis, ga zitten. We zijn de ceremoniële beleefdheidsvormen toch wel voorbij?’

Om het te bewijzen legde ze haar voeten op de tafel en trok ze het schetsboek naar zich toe – het was bijna een talisman, iets wat ze met haar handen kon doen, terwijl ze probeerde haar gevoelens te begrijpen met hem in de kamer, zó dicht bij haar.

Ze sloeg het blad met de peuter om en begon, bijna onbewust, een nieuwe tekening. ‘Louis, zit.’

‘Ja, inderdaad.’ Hij ging zitten en zocht toen naar een plekje om zijn hoed neer te leggen. Hij legde hem ongemakkelijk op de vloer. ‘Ik heb je gemist, Elsie.’ De woorden kwamen er in een werveling uit. Ze keek snel op en zag zijn wangen vuurrood worden.

‘Ik denk niet dat je me zo erg hebt gemist, Louis.’ Ze krabbelde wat bij de haarlijn op het gezicht dat ze creëerde op het papier voor zich. ‘Je hebt het vast heel druk gehad.’ Ze keek op en ving zijn blik. Hij staarde naar haar, zijn grijze ogen ondoorgrondelijk. Haar potlood sprong op van het gedeelte waar ze tekende en maakte een vlek op het blad. Ze mompelde in zichzelf. *Hoe kan het dat hij nog steeds dit effect op me heeft?*

‘Ik heb het druk gehad, dat kan ik niet ontkennen. Ik ben bezig geweest met het landgoed en de zaak. Ik realiseerde me niet hoeveel werk het was tot ik eraan begon met mijn broer – hoewel Drew vooral het gedeelte in Londen doet omdat hij dichterbij de stad woont dan ik.’

Elsies potlood zweefde boven het papier terwijl haar blik over Louis’ lieve, bekende gezicht dwaalde en ze voelde de drang in haar maag terwijl ze de gevoelens naar beneden drukte. Verdomd, wist ze nog wel wat ze wilde?

‘Vader wil er zeker van zijn dat ik weet hoe ik voor het landhuis van de Cornische kant moet zorgen,’ ging Louis verder. ‘Ik denk dat hij het op een bepaalde manier fijn vindt om het over te dragen.’ Hij liet die scheve glimlach van hem zien, waardoor haar hart altijd een sprongetje maakte. ‘Ik heb nog heel wat te leren, zoals hij me steeds blijft vertellen.’

‘En hoe gaat het... verder met je?’ Elsie maakte een schaduw op haar tekening donkerder en wreef er met haar wijsvinger overheen. Ze mompelde weer in zichzelf toen ze zich realiseerde dat haar handen nog vies waren van haar werk bij de Slade. Nou,

ja, het maakte niet uit. 'Ik heb al zo lang niets van je gehoord. Ik heb geen idee wat je nu met je leven doet.'

'Ik ben nog niet dood, als dat is wat je bedoelt.'

Elsie rukte haar hoofd op bij de toon van zijn stem; hij klonk half geamuseerd en half boos. Ze werd rood. Louis had geleden aan een heel gemene vorm van bronchitis, die was veranderd in een longontsteking en daarna in pleuritis. Ze had zich enorm aan hem geërgerd toen hij niet aanwezig was geweest bij een feest dat ze gaf tijdens Kerstmis, had hem enorm op zijn donder gegeven in een brief die ze had geschreven voordat ze de echte reden wist waarom ze boos op hem was en voelde zich afschuwelijk toen ze ontdekte dat hij echt heel erg ziek was geweest. Ze voelde zich ook afschuwelijk dat ze had gedacht dat hij haar feestje eenvoudig ontweek met het excuus van een simpele verkoudheid.

Ze wilde niet denken aan die periode, maar dat was onmogelijk. Ze voelde haar wangen warm worden en liet haar hoofd zakken, nog verder over haar schetsboek buigend, zodat hij het niet zou zien. *Maar helaas.*

'Ach, Penny.' Hij gebruikte die gekke bijnaam die hij haar had gegeven toen ze nog kinderen waren, die gebaseerd was op haar achternaam. 'Vergeef me.'

'Ik heb je nooit dood gewenst, Louis,' mompelde ze.

'Dat weet ik. Maar je brief gaf de indruk dat ik eigenlijk aan de hemelpoorten had moeten staan, voordat het mij was toegestaan om je feestje te missen. Mag ik uit je brief citeren?'

'Hou op. Nee. Ik heb mijn excuses voor dat alles al gemaakt. Ik was een verwend kring en dat weet ik.'

'Goed dan. Maar echt, ik koester geen wrok, Penny, ik hoop dat je dat weet. We waren allebei jong en als je jong bent, mag je een beetje raar doen. De brief die je naar mijn ouders stuurde,

was tenminste aardiger. Moeder was verrukt om van je te horen toen vader ziek was. Ze zeiden allebei dat het zoveel voor hen betekende toen ze de brief kregen. En het gaat nu heel goed met hem, dus dat is tenminste iets.' De hint van ondeugendheid lag in zijn stem en ze riskeerde het om nog een keer naar hem op te kijken. Zijn ogen waren warm en uiteindelijk zuchtte ze en gooide ze het schetsboek aan de kant toen hij weer begon te praten. 'En, Elsie, ik weet niet helemaal zeker hoe we van daar... na die Kerstmis... hier... terecht zijn gekomen,' ging hij verder, naar zijn handen starend. 'Ik vind het niet fijn en ik wil dat je weet dat ik het heb geprobeerd, Elsie. Maar je ging weg en weerde me uit je leven... en ik kon niets anders meer doen.'

'Dat weet ik.' Elsie voelde haar mondhoeken naar beneden zakken. *Het was bewust*, wilde ze zeggen. *Ik moest het doen*. Maar dat zei ze niet. Ze zei niets en daarom maakten zijn volgende woorden dat haar vuisten zich balden en haar nagels in haar palmen drukten tot ze zeker wist dat ze zouden bloeden of dat ze zou gillen.

'Ik moest je zien, Elsie, want ik wilde dat je het van mij hoorde en niet van iemand anders. Er is een grote kans dat ik ga trouwen.'



Elsie staaarde naar hem, stil en niet in staat om te bewegen, zoals het leek een decennium lang.

Hij wist niet zeker waar hij op had gehoopt. Misschien dat ze uit die stoel zou opspringen en met haar vuisten op zijn borst zou slaan, naar hem zou schreeuwen en hem zou smeken om het niet te doen. Hij zou op dat moment zijn besluit nemen. Hij overwoog een huwelijk alleen vanwege het gevoel van plicht.

Nadat Elsie was verdwenen en het heel duidelijk had gemaakt dat ze niet geïnteresseerd was, hadden zijn ouders voorzichtig een meisje voorgesteld dat Margaret heette, van wie zij dachten dat ze behoorlijk geschikt was, en ze hoopten dat hij daar hetzelfde over zou denken.

Dat was niet zo.

Margaret Corrington was het ijs tegenover Elsie's vuur. Blij, zo nam hij aan, om getrouwd te zijn met een heer in Louis' positie, om in staat te zijn haar vrienden te entertainen in een groot, comfortabel huis zonder er heel veel om te geven wie de arme echtgenoot was. Ze was ook een kennis van zijn schoonzus. Hij had van haar gehoord dat Margaret ernaar had gehint dat ze het beste van het beste verwachtte en dat ze zeker een aparte salon wilde in haar echtelijke woning; een toevluchtsoord dat vrij was van kleine kinderen, huisdieren en haar man. Dat was niet per se een verkeerd, of überhaupt een ongebruikelijk iets, maar de manier waarop Louis' schoonzus, Felicity, haar gemeen had nagepraat, had ervoor gezorgd dat hij haar scherp had toegelachen.

Hijzelf had zich kort afgevraagd of Margaret het soort vrouw was die zou verwachten dat de echtelijke plicht een keer per week zou plaatsvinden tot ze zwanger was. Als de plicht resulteerde in de geboorte van een of twee kinderen, zou ze er klaar mee zijn en zouden zij en haar toekomstige echtgenoot uiteindelijk separate, maar perfecte levens leiden.

Louis hoopte van niet, maar op zijn donkerdere momenten kon hij het niet helpen om dit ingebeelde leven te vergelijken met dat waar hij altijd op had gehoopt, met Elsie: een gelukkig thuis, vol met gelach en kinderen en het bedrijven van de liefde tot diep in de nacht en in de vroege morgen. Margaret zou nooit zelfs in de buurt komen van Elsie, maar hij had niet echt